

GRIŠA :

VALOVI PESMI.

1.

Iz tihega mraka, iz dalje neznane,
iz neme skrivnosti južne noči —
iz večnosti svetle, z zvezdami pretkane,
se topla, zaljubljena pesem glasi . . .

Počasi, kot v sanjah, se spušča obzorje
v nemirno naročje ledenih valov,
kot v sanjah predramljeno dviga se morje,
in sanje puhté iz polnočnih mrakov . . .

2.

Danes so misli odjadrale,
danes se čuvstvo slavi,
danes se ljubijo rože
v krilu južne noči.

Vstajajo pesmi skrivnostne,
vstajajo in koprné,
s tihimi nadami trkajo
danes na moje srce . . .

Kot bi se srečali znanci
iz trubadurskih noči,
bledi, zaljubljeni znanci
sentimentalnih oči . . .

3.

O kako je krasno to,
zibati se na valovih
in po južnih rož cvetovih
željno spuščati roko!

Kakor iz kipečih las
trgal bi nevesti venec,
da bi belih solz studenec
lil čez lilijski obraz . . .

Zdi se mi, da se v modrini
te lepote duša čisti
od sovraštva in zavisti
tega nizkega sveta . . .

4.

V teh lepih večerih,
ko plakajo zvezde
kot bele neveste
v solzáh tisočerih —
ko dihajo sanje

iz večnih skrivnosti
brezskrbne mladosti
v prostore brezdanje —
ko brišejo rože
srebrne oči,
ki rosa zaliva jih

svetlih noči — :
v teh lepih večerih
se duša vmiri
v ljubezni in veri
na blažene dni . . .

5.

Mogoče je, da ni poljan zelenih
pred mano več, kot bile so nekdanj,
mogoče je, da ni jih več nazaj
noči nekdanjih v sanjah zamujenih?

Kar bilo želj je v sanjah porojénih,
umrle v srcu so na vekomaj,
ugasnil ciljev je bogati sjaj
na stezah ozkih, s trnjem prepletenih . . .

Življenje se je znižalo do tal,
in človek se je onemogel zgrudil
pred samoljubja pestri piedestal.

Kar ciljev svetlih v sanjah sem zamudil,
ne bom za njimi plakal v temno noč,
dovolj je meni moja — krepka moč!

